

Ιδεόλιθος

Ο θεμέλιος λίθος της Τέταρτης Δημοκρατίας

Χρήστος Κηπουρός

Θράκη 2004

© 2004

Χρήστος Κηπουρός

Μαυρομιχάλη 13

Διδυμότειχο 68.300

xkipuros@otenet.gr

Μέρος από το βιβλίο του συγγραφέα :

“Δημοψήφισμα για το περιφερειακό”,

έβδομη έκδοση, Θράκη 2004,

Εικόνα εξωφύλλου: Βουλή των Ελλήνων,
πηγή: φωτο Nyloo.com, λήψη 16 Αυγ. '04,

Ευχαριστίες του συγγραφέα για την άμεση όσο αφιλοκερδή παραχώρηση

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Τα θεσμικά κλοπιμαία.....σελ. 5
2. Η τριμελής για τη Δημοκρατία.....σελ. 8
3. Ο θεμέλιος λίθος της Τέταρτης Δημοκρατίας.....σελ. 11
4. Οπισθόφυλλο.....σελ. 14

1. Τα θεσμικά κλοπιμαία

«Όχι μόνο δεν φιλοσοφούν οι όποιοι βασιλείς αλλά ούτε καν οι φιλόσοφοι. Κάτι το φυσικό, αφού αντίθετα προς τις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, η γενέθλια πατρίδα των τελευταίων δεν έχει σήμερα απ αυτούς ούτε για δείγμα».

X. Κ.

Η Δημοκρατία ποτέ δεν ήταν πόρνη. Επομένως τα περί προαγωγών, ως προς αυτή τουλάχιστον, δεν ευσταθούν. Άλλωστε άλλο προδίδω, άλλο εκδίδω. Όσο δε και αν το τελευταίο ρήμα συγγενεύει με τη λέξη «εκδότες», τα φαινόμενα και στο σημείο αυτό, απατούν. Πρώτον πρόκειται για τους βασικούς υπεξαιρέτες της Δημοκρατίας, αντί για υπηρέτες της. Δεύτερον, ναι μεν κυριαρχεί, όμως δεν είναι όλη η οικονομική ολιγαρχία αναμειγμένη, όπως όσοι ενέχονται δεν είναι όλοι μέλη της. Τουτέστιν κάποιοι λουφάρουν. Σκέτοι εκδότες, διευθυντές και άλλοι. Ας μην επεκταθώ τώρα. Και φυσικά όχι μιας προτίμησης. Οι εξαιρέσεις στις δυο μεγάλες μπάντες, ελάχιστες.

Το συγκεκριμένο αντιδημοκρατικό κοινόν, αυτό έκανε και συνεχίζει να κάνει. Να κακουργεί και να καταργεί συστηματικά τον πιο μεγάλο πολιτικό θεσμό. Όχι βέβαια μόνο του αλλά μετά άλλων φίλων. Η τηλεοπτική μετά της πολιτικής, έστω κατά μη ισομοιρία, με την κύρια ευθύνη να ανήκει στους πρώην αλλά και στην κυβερνώσα γραφειοκρατία. Από κορυφών έως ονύχων. Επίσης σε πρόσωπα εκ προσκολλησεως.

Εδώ λοιπόν ισχύει απολύτως «ο πρώτος αναμάρτητος κλπ». Επειδή δε δεν υπάρχει ατιμωρησία στο μείζον που είναι η Δημοκρατία, επεκτείνεται και στο έλασσον. Και στα όποια παράνομα οφέλη, στο γνωστό αζημίωτο. Ο λόγος για τα επιτόκια της απουσίας της. Τα δελτία παροχής υπηρεσιών ή μάλλον αντιπαροχής. Άλλωστε η λέξη «τόκος» που στα Ελληνικά σημαίνει γέννα, τέτοιο προϊόν είναι. Είχε πολύ δίκαιο ο Αριστοτέλης που δεν είχε την καλύτερη των απόψεων για την επέκτασή του στην οικονομία. Αν έβλεπε άραγε τα σημερινά τηλεοπτικά πανωτόκια, τι θα έλεγε;

Μη σπεύσει κανείς να αφορίσει τη διαγνωστική αυτή πολιτική παιδεία και να τη βάλει στο ίδιο τσουβάλι με όσα ακούστηκαν από πολλούς εκ των αντιπολιτευόμενων. Μιλώ για όλους εκείνους οι οποίοι εκτέθηκαν ανεπανόρθωτα όλες αυτές τις ημέρες δίνοντας αν μη τι άλλο την εντύπωση ότι είναι κοινοβουλευτική αντιπροσώπευση και ενεργούμενο των καταγγελλομένων -παλιά αυτό το έλεγαν ουρά- μετά των οποίων άλλωστε πρώην ένοικοι μεγάρων, όπως και άλλοι, πρώτα βιολιά, ουδέποτε έπαγαν να συναντώνται και να συντρώγουν.

Όμως από την άλλη, αν όντως ο μπαϊρακτάρης διέθετε μπαϊράκι, τη Δημοκρατία όφειλε πρώτα να αποκαταστήσει. Αυτήν όφειλε να έχει ως σημαία. Και να το πει και ευθαρσώς, σε άλλες περισσότερο προσήκουσες προς τη Δημοκρατία αίθουσες. Αυτή απουσιάζει. Να πει ότι παρέλαβε άψυχο σώμα. Ένα τηλεοπτικό κουφάρι. Αλλά και γιατί άλλο Δημοκρατία, άλλο Νέα Δημοκρατία. Όπως επίσης άλλο μπαϊράκι, άλλο μπαράκι. Μέχρις και αυτό θα ήταν επιτρεπτό να ακουστεί από αντιπολιτευόμενους αντί να φωνασκούν ζητώντας ονόματα όταν δεν έκαναν το Γερμανό. Όταν ακόμη και στην πατρίδα του τελευταίου, ξέρουν μέχρι και τις διευθύνσεις των αναφερθέντων.

Όμως και το περιβόητο κλειδί, ο βασικός μέτοχος, και τα περί αυτόν πολύ ολίγον μπορούν να αλλάξουν τη ρότα. Το πολύ πολύ οι πέντε, η Μ. Α. S.A.A. όπως τους είχα ονομάσει {1}, να γίνουν επτά ή οκτώ. Στην ουσία απλά θα αυξηθεί ο αριθμός των δεσμοφυλάκων της Δημοκρατίας. Γιατί αυτή ακριβώς τη δουλειά κάνουν. Σιγά μην φοβηθεί και ενοχληθεί ο βυθός από ένα δυο βότσαλα. Όπως επίσης σιγά μη γίνουν οι δεσμοφύλακες, θεματοφύλακες.

Το ζήτημα είναι πως θα αποδοθούν τα πολιτικά κλοπιμαία στους πολίτες. Στον ιστορικό δικαιούχο λαό από τον οποίο και αφαιρέθηκαν και του οποίου αποτελούν κτήμα. Ποιο τελικά είναι το νέο Σύνταγμα του Μακρυγιάννη. Γιατί ακόμη και ο βασιλιάς Όθωνας έκανε πίσω τότε. Αναγνώρισε δίκαια στο αίτημα του Ρουμελιώτη θεματοφύλακα στρατηγού. Και επιπλέον άφησε και κάτι. Το παλάτι του έγινε Βουλή.

Όπως και οι ανιόντες των σημερινών επικεφαλείς άφησαν. Υπάρχουν λόγοι τους που έστω περισσότερο εμπειρικά και λιγότερο αναλυτικά, έμειναν. Μερικοί μάλιστα διεκδικούν κύρος που υπερβαίνει κατά πολύ το χώρο τον οποίο υπηρέτησαν. Μέχρι καθολικό κύρος, όπως συμβαίνει με τα γνωμικά. Εκείνος δε ο οποίος κερδίζει από τη συνάντηση της πολιτικής σοφίας με τη λαϊκή σοφία είναι, μεταξύ των άλλων, η ίδια η καθομιλουμένη. Πόσα χρόνια έχει όμως να ενυδατωθεί. Πάνω από είκοσι. Και πώς να γίνει αυτό. Από τα κορακίστικα της «πολιτικής» ή από την αργκό των καναλιών;

Όσο τώρα αφορά τους κατιόντες συγγενείς των προηγούμενων, έστω κι αν ακόμη στην ουσία δεν άρχισαν, άραγε τι θα μπορούσαν να παραγάγουν; Κατά τη γνώμη μου, πολλές φλύαρες βιντεοκασέτες και ηλεκτρονικές παρουσίες από τις οποίες όσο λείπουν οι σκέψεις τόσο είναι λογικό να λείπουν οι επισκέψεις χρηστών-πολιτών. Οι οποίοι όσο τους ψηφίζουν, άλλο τόσο τους αγηφούν. Γιατί θέλουν να πάρουν πίσω την εκδίκησή τους για την εις βάρος τους πολύμορφη βία, της οποίας ναι μεν μερικές πλευρές δεν έχουν υλική υπόσταση, όπως η τηλεοπτική, πλην όμως ζουν και βασιλεύουν. Μια περίοδο όπου όχι μόνο δεν φιλοσοφούν οι όποιοι βασιλείς αλλά ούτε καν οι φιλόσοφοι. Κάτι το φυσικό, αφού αντίθετα προς τις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, η γενέθλια πατρίδα των τελευταίων δεν έχει σήμερα απ αυτούς ούτε για δείγμα.

Μπορεί όλες οι εξουσίες και οι εποχές να είχαν πυρές να αντιμετωπίσουν τις ιδέες, όπως η σημερινή έχει τις ηλεκτρονικές. Όμως η ιστορία διδάσκει ότι μπορούσαν και φυσικά μπορούν να γίνουν πολλά. Σε όλους τους θεσμούς. Από την πολιτική και τη Δημοκρατία μέχρι τις Περιφέρειες και μέχρι τον καταστατικό χάρτη της χώρας. Από το δημοψήφισμα για το περιφερειακό, το πιο οξυμένο ζήτημα σε ολόκληρη τη Γηραιά Ήπειρο, και από την εξουσία στην περιφέρεια ως το νέο ρόλο του Προέδρου της Δημοκρατίας {1}. Ο λίθος, έγγραφο σε ένα άλλο σημείωμα, που χρειάζεται να είναι ευμεγέθης πριν ριχτεί στην πολιτική Κορώνεια, είναι η άμεση Δημοκρατία.

Το πρώτο βήμα είναι αυτό. Το να πάμε από τη χώρα αυλή στη χώρα Βουλή, στους πολίτες μέλη της. Θα υπάρξουν και πολλά άλλα βήματα. Πολιτικά όσο θεσμικά {1}. Έστω και αν εξ αιτίας τους ζημιωθούν λίγο κάποια Αθηναϊκά γραφεία τελετών της Δημοκρατίας. Αφού θα αντλείται πλέον και από νέες πηγές. Εννοείται ότι τίποτε δεν θα γίνει και καμιά τέταρτη Δημοκρατία δεν πρόκειται να γεννηθεί αν πριν δεν μπουν σε μια λογική σειρά τα πράγματα. Πολύ πριν επιστραφούν τα θεσμικά κλοπιμαία.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

{1} Χρήστος Κηπουρός, *Δημοψήφισμα για το περιφερειακό, Τρίτη έκδοση, Θράκη 2004. Βλ. μηχανές αναζήτησης,*

{*} Κείμενο του πρώην Βουλευτή Έβρου, με αφορμή την επικαιρότητα,

Θράκη Οκτώβριος 2004,

2. Η τριμερής για τη Δημοκρατία

«Δημιουργία δυο ανεξάρτητων όσο αυτόνομων πνευματικών αρχών.

Η μια για την κοινωνία, η άλλη για τη Δημοκρατία. Ένας συλλογικός

Αριστοτέλης και ένας αντίστοιχος Δημόκριτος θα είναι τα αρχέτυπα».

X. K.

Οι αναλαμπές αν όχι λάμπεις που παρατηρούνται στη διαδρομή της ιστορίας από πρόσωπά της, δεν οφείλονται στην τύχη. Ας πάρουμε ένα από κάθε ιστορική περίοδο, αντιπροσωπευτικά. Καλύτερα όμως ας κάνουμε ένα ταξίδι αστραπή, προς τα πίσω. Στον Περικλή, τον Αλέξανδρο, τον Ιωάννη Βατάτζη, τον Ελευθέριο Βενιζέλο. Δεν είναι τυχαίο ότι ταυτόχρονα θα πέσουμε επάνω στο Πρωταγόρα, τον Αριστοτέλη, το Νικηφόρο Βλεμμύδη, τον Καραβίδα.

Οι σχέσεις των πρώτων με τους δεύτερους δεν είναι βέβαια σχέσεις των ανθρώπων με είδωλα στον καθρέπτη. Η πολιτική εκδοχή του “mirror, mirror in the wale etc.” Αν ήταν τέτοια δε θα έκαναν αυτά που έκαναν. Πρόκειται για σχέσεις ανώτερης διανοητικής και ηθικής στάθμης. Από τον Αβδηρίτη σοφιστή και τον φιλόσοφο του μέτρου μέχρι τον ηγούμενο Βλεμμύδη και το μέλος του πολιτικού γραφείου του Κρητικού ηγέτη, τον Καραβίδα. Ο λόγος για τις λεγόμενες δεξαμενές ιδεών. Αυτές που σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες βρίσκονται εδώ και πολύ καιρό, στην ημερήσια διάταξη. Από εδώ τα εισήγαγαν. Ας μην επεκταθώ στην έννοια του αντιδάνειου.

Όπως επίσης δεν θέλω να επεκταθώ στα νεότερα χρόνια. Ακόμη και στα μόλις προηγούμενα. Αυτή η περίοδος παρήλθε. Και τα Μέσα εκείνα που το κάνουν, έχουν τους λόγους τους. Πάντως όχι από λόγους αλληλεγγύης προς δικούς τους ανθρώπους. Όσο για τη σχέση που έχουν με τη Δημοκρατία είναι γνωστή. Παραμένει η παράνομη ιδιοποίησή της και στη συνέχεια η διάθεσή της προς πώληση, κατά το εκάστοτε δοκούν. Αυτό θα συνεχίσουν να κάμνουν. Και μάλιστα χωρίς καμιά όχληση από κανέναν.

Όμως από την άλλη αυτό είναι το πρώτο πολιτικό και θεσμικό ζήτημα της χώρας. Και χρειάζεται ένα άμεσο χειρισμό. Είναι ο γόρδιος δεσμός της Δημοκρατίας. Δεν λύνεται με τους συνήθεις νόμους. Είναι μεγάλη ψευδαίσθηση να το νομίζει κανείς. Μια τρύπα στο νερό θα κάνουν τα βότσαλα στην πολιτική λίμνη και επίσης μερικούς κύκλους στην επιφάνεια του νερού. Έτερον ουδέν. Εδώ θα είμαστε.

Κατά τη δική μου γνώμη, το πρώτο, για το πέρασμα από την τρίτη στην τέταρτη Δημοκρατία, είναι το περιφερειακό {1}. Η άντληση κινητικότητας, πολιτικής και δημοκρατίας από νέες πηγές. Το δεύτερο αφορά συγκεκριμένη μεταβίβαση εξουσίας στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας {1}. Το τρίτο σημείο έχει να κάνει με δημιουργία δυο ανεξάρτητων όσο αυτόνομων πνευματικών αρχών. Η μια για την κοινωνία, η άλλη για τη Δημοκρατία. Ένας συλλογικός Αριστοτέλης και ο αντίστοιχος Δημόκριτος θα είναι τα αρχέτυπα. Μια επεξεργασμένη όσο επιστημονική επιστροφή σε αμφοτέρους.

Η σχέση πολιτών πολιτείας με όλα της τα θεσμικά επίπεδα {Κυβέρνηση, Βουλή, κόμματα κλπ.} θα εμπλουτιστεί με έναν τρίτο εταίρο. Ας μείνουμε στο ζήτημα της Δημοκρατίας. Θα πρόκειται για μια, χωρίς άλλα προνόμια, ομάδα, πλην ενός. Του τιμητικού τίτλου της Βουλής και της Κυβέρνησης, που θα την αναγνωρίζει ως πηγή ιδεών και πολιτικών επεξεργασιών για τη Δημοκρατία. Το καταστατικό καθώς επίσης και ο προϋπολογισμός είναι θέματα ανοιχτά. Κατά τη γνώμη μου ο εθελοντισμός και το άμισθο, δίνουν στην ομάδα επιπλέον αξία και αίγλη. Μια άλλη ηθική υπόσταση.

Κάθε πρόταση προϊόν των επεξεργασιών της, που θα υποβάλλεται πριν από κάθε σχετικό με τη Δημοκρατία νομοσχέδιο, να μην έχει ηθικό και μορφωτικό μόνο βάρος όμως είναι βέβαιο ότι θα λαμβάνεται υπόψη από όλα τα εν τη Βουλή κόμματα. Μιλώ για ένα ζωντανό δημοκρατικό όσο επιστημονικό οργανισμό, που το κύριο μέρος των δραστηριοτήτων του θα αφιερωθεί στις συζητήσεις με τους πολίτες.

Αν η Δημοκρατία είναι πρώτου βαθμού συγγενής της πολιτικής και αν ο χώρος έμπνευσης της τελευταίας είναι οι ιδέες, τότε μέσα από τον ανάστροφο δρόμο η Ελλάδα, και μέσα από τις ιδέες και τις επεξεργασμένες, μετά από το διάλογο με το λαό, προτάσεις των πνευματικών αυτών προσώπων, μπορεί να επιστρέψει. Τόσο στην πολιτική όσο στη Δημοκρατία.

Ακολουθεί μια ακόμη πρόταση. Για την κοινωνία. Μια εκ νέου καταγραφή των κοινωνικών εξελίξεων της χώρας, καθώς και το τι λέει ο Έλληνας πολίτης. Το ανεκδιήγητο εκείνο: «έξω από το χορό, πολλά τραγούδια» θα δώσει τη θέση του στη συζήτηση γύρω από το ερώτημα: «κοιτάξτε, δεν πάει έτσι το βήμα του χορού». Η απάντηση προς τον πολίτη είναι υποχρεωτική. Εννοείται ότι δεν μπορεί να αντιστρατεύεται τη λογική.

Πέραν αυτών θα προσεγγιστούν ένα προς ένα τα σημεία-εστίες τριβών και κρίσης του Ελληνικού κοινωνικού, οικονομικού και αναπτυξιακού μοντέλου. Αυτός είναι ο ρόλος της άλλης ομάδας η οποία σε μια άλλη ευκαιρία πρόκειται να αναλυθεί και παρουσιαστεί διεξοδικότερα. Δεν μπορεί να γίνει τώρα, για προφανείς λόγους. Και επιπλέον επείγει περισσότερο η σημερινή. Ακόμη και από την οικονομία. Η τριμερής για τη Δημοκρατία.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

{1} Χρήστος Κηπουρός, *Δημοψήφισμα για το περιφερειακό, Πέμπτη έκδοση, Θράκη 2004, σε ηλεκτρονική μορφή. Βλ. μηχανές αναζήτησης.*

{*} Οι δυο νέες προτάσεις που υπάρχουν στο κείμενο του πρώην Βουλευτή Έβρου, εννοείται ότι τίθενται στη διάθεση οποιουδήποτε προς διάλογο.

Θράκη Οκτώβριος 2004,

3. Ο θεμέλιος λίθος της Τέταρτης Δημοκρατίας

Σύμφωνα με τις κατά καιρούς δημόσιες τοποθετήσεις από τους επικεφαλείς της υπαρκτής πολιτικής Ελλάδας, υπάρχουν σε αυτήν: το κέντρο, η κεντροαριστερά και η αριστερά. Το είπαν στα συνέδριά τους, επίσης άλλοι το γράφουν παλαιόθεν. Παίρνω τους μετρητοίς τις δηλώσεις. Όπως όμως και το τι συνεπάγεται να λέει κανείς ότι είναι αυτό και δεν είναι το άλλο. Κάτι που οφείλει να το αποδεικνύει με τις πράξεις του.

Ως προς την πολιτική τους φιλοσοφία λοιπόν, και ειδικά τις ρίζες της τελευταίας και το που ακριβώς βρίσκονται ή καλύτερα το που πρέπει να βρίσκονται αυτές, η απάντηση είναι απλή. Μπορεί μεν ιστορικά να είναι μακριά, όμως γεωγραφικά είναι κοντά. Πολύ κοντά. Μέσα στη χώρα. Είναι η εκκλησία του Δήμου, η Αγορά της κλασσικής Αθήνας. Όπως είναι ο Αριστοτέλης και ο Δημόκριτος.

Η μεσότητα του πρώτου καθώς και η Ευεστώ του δεύτερου. Του οποίου όμως το ομόρριζο, με τη Δημοκρατία, όνομα, δεν στάθηκε ικανό ώστε να εμποδίσει την ίδια κλασσική Αθήνα του Δήμου να την καταργήσει, καίγοντας όλα του τα έργα. Όπως κάνει και η σύγχρονή της ομολογή. Η τηλεοπτική πρωτεύουσα με τις ηλεκτρονικές πυρές.

Η μη συμπερίληψη και άλλων εκ των μεγάλων σοφών, δεν σημαίνει τίποτε. Ίσως σε αυτό να επηρέασαν λίγο οι πολιτικές ταυτότητες όπου δεν υπάρχει καμιά αναφορά για δεξιά. Κάτι για το οποίο π.χ. ο Κορνήλιος Καστοριάδης, μέμφεται τον Πλάτωνα {1}. Όπως ως προς την απέναντι όχθη της έπαιξε ρόλο η γνωστή, περί Αριστοτέλη και Δημόκριτου, γνώμη του Κάρολου Μαρξ {2}.

Αν η πολιτική και φιλοσοφική θεωρία του Αβδηρίτη σοφού είναι ισάξια προς την ατομική, τότε εκτός του ομώνυμου κέντρου πυρηνικών ερευνών, του Ε.Κ.Ε.Φ.Ε. έστω, έπρεπε από πολλών ετών να έχει ιδρυθεί αντίστοιχο πολιτικών φιλοσοφικών ερευνών. Ο ίδιος άλλωστε δεν θα είναι και ιδιαίτερα ικανοποιημένος να εκλαμβάνεται σαν κανένας αρχαίος Οπενχάιμερ. Τη φιλοσοφία διακόνησε πρωτίστως. Και κατόπιν τα φυσικά φαινόμενα. Πρότεινα στο Δημοκρίτειο που έχει και το όνομά του να αποκτήσει επίσης και μια άλλη σχέση μαζί του. Να το επιβεβαιώσει στην πράξη. Να ιδρύσει σχολή πολιτικής φιλοσοφίας στα Άβδηρα {3}.

Ως προς τα υπόλοιπα, η προτεινόμενη πνευματική αρχή για τη Δημοκρατία {4}, μπορεί να αναδειχθεί σε συλλογικό Δημόκριτο. Θα το κρίνει το κατά πόσο ο λίθος που θα ρίξει στην πολιτική λίμνη είναι ένας γνήσιος και αληθινός ιδεολίθος {5}. Που μπορεί και θαυματουργός μπορεί να αποδειχθεί. Ο οποίος φυσικά ούτε δρακόντεια μέτρα είναι ούτε κανένας νέος νόμος. Αν είναι κάτι που θα κάνει το βυθό να φαίνεται, είναι μια επεξεργασμένη θεσμική δέσμη ιδεών προς τη Βουλή των Ελλήνων με την υπογραφή της αρχής. Η δημιουργία της είναι το πρώτο βήμα.

Ιδέες και πάλι ιδέες. Από την άμεση Δημοκρατία και τη συμβολή της μέσα από το δημοψήφισμα για το περιφερειακό έως τις δώδεκα περιφέρειες και από την απόκτηση της εξουσίας από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας να διορίζει ο ίδιος τους κρατικούς εκπροσώπους στις περιφέρειες, έως την τριμερή για τη Δημοκρατία. Κινήσεις η κάθε μια στη σειρά της. Μελετημένες. Σκοπός ιερός όσο άγια είναι και τα μέσα. Το μι

μικρό. Από αυτά που δεν έχουν ανάγκη αγιασμού. Αν κάποια έχουν, είναι εκείνα με το κεφαλαίο Μι. Τα του κεφαλαίου, όπως θα έλεγε και η παραδοσιακή αριστερά.

Με μια επιπλέον σημείωση. Ως προς τα δημοψηφίσματα δεν ισχύει η παροιμία: αφού βρήκαμε παπά ας θάψουμε κλπ. Ζούμε σε μια χώρα που έχει να κάνει τριάντα χρόνια τέτοιο πράγμα και επιπλέον στη χώρα του μέτρου. Δεν μπορεί να κάνει πέντε έξη μαζί. Εν πάση περιπτώσει ας μπουν προτεραιότητες. Τι είναι πιο μπροστά. Αν είναι κάτι πριν από την κλεμμένη μας Δημοκρατία. Το εάν μπορεί να διαιώνίζεται το ίδιο βιολί. Όπως την παρελθούσα οκταετία. Αν όχι δεκαπενταετία και περισσότερο.

Αυτή η ηθική όσο πολιτική ανομία μας έφερε εδώ. Η διασπάθιση του Δημόσιου χρήματος μετά αφαίρεσης της Δημοκρατίας. Στα νομικά λέγεται ληστεία μετά φόνου, αφαίρεσης ζωής. Εγώ δεν είμαι δικαστής. Ήμουν όμως και συνεχίζω να είμαι θύμα αυτής της ανεπανάληπτης τηλεοπτικής και έντυπης αθηναϊκής κυρίως λογοκρισίας. Ξέρω ότι τα διαβάζουν αλλά δεν τα βάζουν. Μπορώ να μιλήσω γι αυτό. Γνωρίζω καλά τον τόπο, τον τρόπο όσο και αυτούς που έδρασαν. Μπορεί οι πρώην να είναι οι άμεσα ενεχόμενοι όμως και οι νυν, αν από τη μια ορθά κατήγγειλαν τα συμβαίνοντα, από την άλλη, δεν έλειψαν και καμιά μέρα από το γυαλί. Αλήθεια είναι κανείς τους που πιστεύει ότι θα γίνει κάτι; Πέραν της βαφής και αλλαγής του χρώματος.

Η Δημοκρατία θα έρθει αν έρθει, από το ψαλίδισμα και κυρίως από τη διάχυση της θεσμοθετημένης κυβερνητικής υπερεξουσίας στους πολίτες. Η άμεση Δημοκρατία θα παίζει καθοριστικό ρόλο. Μια άλλη τέτοια περίπτωση είναι η μεγάλη διανοητική συμβολή του συλλογικού Δημόκριτου. Από τέτοια υλικά και μόνο, από ιδέες και από πολιτική, και όχι από συμβάσεις μεταξύ κυβερνώντων και Μέσων, είναι ο λίθος που έλεγα ότι χρειάζεται. Αντί για βότσαλα ένας πολύτιμος λίθος. Ο θεμέλιος λίθος της Τέταρτης Δημοκρατίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

{1} Κορνήλιος Καστοριάδης, *Η αρχαία Ελληνική Δημοκρατία και η σημασία της για μας σήμερα*, εκδόσεις ύψιλον, Αθήνα, 1986,

{2} Παναγιώτης Κονδύλης, *Ο Μαρξ και η αρχαία Ελλάδα*, εκδόσεις στιγμή Αθήνα 1984, σελ. 37, όπου αποκαλεί τον Αριστοτέλη μέγιστο στοχαστή της αρχαιότητας. Έστω και αν είναι αλλού θετικός και αλλού κριτικός για το Δημόκριτο, για τον οποίο βέβαια ο Σταγειρίτης σοφός έπλεκε εγκώμια όταν έλεγε ότι μοιάζει να τα φρόντισε όλα.

{3} Χρήστος Κηπουρός, *Αβδηρα, Θράκη 2004*. Βλ. μηχανές αναζήτησης,

{4} Χρήστος Κηπουρός, *Δημοψήφισμα για το περιφερειακό, Έκτη έκδοση, Η τριμερής για τη Δημοκρατία, Δυο προτάσεις του συγγραφέα, δημιουργία μιας πνευματικής αρχής για την κοινωνία και μιας για τη Δημοκρατία*. Θράκη 2004. Βλ. μηχανές αναζήτησης.

{5} *Michel Foucault, Οι λέξεις και τα πράγματα, εκδόσεις Γνώση, Αθήνα 1986, βλ. σελ. 170, Η παραγωγή των λέξεων. Ας επιτραπεί στο σημείο αυτό να παρατεθεί από το συγγραφέα του σημερινού κειμένου, σε πρώτο πρόσωπο, μικρό ιστορικό για την παραγωγή της λέξης που μπήκε ως τίτλος: «Με άρεζε από παλιά η πέτρα. Τόσο ως λέξη όσο ως υλικό δόμησης. Η ομορφιά που εκπέμπει. Η ζεστασιά της μαζί και το κρύο. Η αντοχή στο χρόνο που την καθιστά ιστορικό μνημείο. Ίσως ένα από αυτά με επηρέασε ιδιαίτερα. Μιλώ για τα πέτρινα τείχη της πόλης μου. Τα βυζαντινά.*

Δεν θα επεκταθώ σε προηγούμενες περιόδους. Ούτε στην παλαιολιθική ούτε στη νεολιθική. Ήθελα να μείνω λίγο μόνο στα πέτρινα χρόνια τα οποία αποδεικνύονται τελικά μεγάλης αντοχής. Επίσης στο γνωστό: ουδέν κακόν αμιγές κλπ. και στην εξ αυτού έμπνευση των αγώνων των πολιτών για Δημοκρατία. Κάτι που συναντάται ακόμη από την κλασσική περίοδο.

Με βάση αυτά, και παρόλο που και στα χθεσινά όσο και τα σημερινά πέτρινα τηλεοπτικά χρόνια δεν παρέχεται καν η ευκαιρία να ακουστεί ο λόγος όλων των πλευρών, και πάλι οι πολίτες χρεωστούν χάρη. Γιατί τους εμπνέουν να σκεφτούν και να φανταστούν τη Δημοκρατία που τους κατακλύβουν τα Μέσα από κοινού μετά των όποιων κυβερνώντων. Να τη ζητήσουν πίσω. Όπως όφειλαν να το κάνουν από ετών.

Έτσι όταν προ ημερών με έλεγε φίλος ότι τα λιμνάζοντα νερά αντί για βότσαλα θέλουν πλέον λίθο για να τα ταράξει κανείς, επέστρεψαν όλα τα προηγούμενα και μαζί τους πολλά καινούργια. Ένα από τα τελευταία ήταν ο θεμέλιος λίθος. Φράση συνδεδεμένη με όχι και ιδιαίτερα καλές στιγμές της Δημοκρατίας. Με προπαγάνδα. Εν τούτοις σκέφτηκα ότι μπορεί να πάει και με τις καλές της στιγμές. Ακόμη και με τις ευγενείς. Εξαρτάται από το λόγο που θα την εκφέρει.

Ας πούμε ότι είναι ο ομώνυμος λίθος της Τέταρτης Δημοκρατίας. Αυτή που λίγοι πλέον θα αρνηθούν την αναγκαιότητά της. Και επόμενα τη θεμελίωση. Που ακόμη και οι της λεγόμενης πολιτικής σύντομα θα αναγκαστούν να μιλήσουν γι αυτήν. Γιατί ό,τι ήταν να δώσει η μεταπολιτευτική περίοδος τα έδωσε. Προ πολλού μάλιστα βρίσκεται σε προκεχωρημένη κλπ., για να θυμηθώ και μια φράση που χρησιμοποιούν αρκετά συχνά οι ιατροδικαστές.

Ακολούθησε συνειρμός με τον πολύτιμο λίθο. Ανάμεσα στο πέτρωμα το οποίο τον κυφορούσε από παλαιότατων χρόνων πριν από την εξόρυξη, και στη συνομήλικη ανθρώπινη και λογική σκέψη πριν από την γέννηση των δικών της προϊόντων. Των επεξεργασμένων ιδεών. Και εξ αυτών εκείνη που μπορεί να παίξει ανάλογο ρόλο στη Δημοκρατία. Να αναδειχθεί ακόμη σε πολύτιμο και επόμενα σε θεμέλιο λίθο της. Με μια λέξη: ιδεόλιθος.

{*} *Το νέο κείμενο του πρώην Βουλευτή Έβρου αποτελεί επιπλέον επιχειρηματολογία ως προς την πρόταση του ίδιου, εν όψει των περί της διαπλοκής συζητήσεων, για την πνευματική αρχή για τη Δημοκρατία. Κάτι το οποίο πρόκειται να επαναληφθεί με την αντίστοιχη αρχή για την κοινωνία, τις νέες πολυπλοκότητες. Το συλλογικό Αριστοτέλη.*

Θράκη 18 Οκτωβρίου 2004,

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΣ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Αν η πολιτική και φιλοσοφική θεωρία του Αβδηρίτη σοφού είναι ισάξια προς την ατομική, τότε εκτός του ομώνυμου κέντρου πυρηνικών ερευνών, του Ε.Κ.Ε.Φ.Ε. έστω, έπρεπε από πολλών ετών να έχει ιδρυθεί αντίστοιχο πολιτικών φιλοσοφικών ερευνών. Ο ίδιος άλλωστε δεν θα είναι και ιδιαίτερα ικανοποιημένος να εκλαμβάνεται σαν κανένας αρχαίος Οπενχάιμερ. Τη φιλοσοφία διακόνησε πρωτίστως. Και κατόπιν τα φυσικά φαινόμενα. Πρότεινα στο Δημοκρίτειο που έχει και το όνομά του να αποκτήσει επίσης και μια άλλη σχέση μαζί του. Να το επιβεβαιώσει στην πράξη. Να ιδρύσει σχολή πολιτικής φιλοσοφίας στα Άβδηρα.

Ως προς τα υπόλοιπα, η προτεινόμενη πνευματική αρχή για τη Δημοκρατία, μπορεί να αναδειχθεί σε συλλογικό Δημόκριτο. Θα το κρίνει το κατά πόσο ο λίθος που θα ρίξει στην πολιτική λίμνη είναι ένας γνήσιος και αληθινός ιδεόλιθος. Που μέχρι και θαυματουργός μπορεί να αποδειχθεί. Ο οποίος φυσικά ούτε δρακόντεια μέτρα είναι ούτε κανένας νέος νόμος. Αν είναι κάτι που θα κάνει το βυθό να φαίνεται, είναι μια επεξεργασμένη θεσμική δέσμη ιδεών προς τη Βουλή των Ελλήνων με την υπογραφή της αρχής. Η δημιουργία της είναι το πρώτο βήμα.

Ο Χρήστος Κηπουρός γεννήθηκε στην Κομοτηνή το 1949. Μένει μόνιμα στο Διδυμότειχο. Σπούδασε πολιτικός μηχανικός στη Θεσσαλονίκη. Σύζυγός του είναι η νευρολόγος ψυχίατρος Αλεξάνδρα Τρυφωνίδου. Έχουν δυο παιδιά που σπουδάζουν στο πανεπιστήμιο.

Εκλέχτηκε Βουλευτής Έβρου με το ΠΑ.ΣΟ.Κ. το 1993 καθώς επίσης και το 1996. Απεχώρησε στις 23 Φεβρ. '99, ανεξαρτητοποιούμενος. Στις 13 Μαρτίου του 2000 έλαβε μέρος στην ίδρυση της Δ.Π.Ε.

Ανάμεσα στα έργα προηγούμενων περιόδων είναι: *Δεν θέλουμε η Θράκη να γίνει νέα Κύπρος*, Πενταδάκτυλος, 1989, *Θράκη! Θράκη! Το ένοχο φιλί της Αθήνας*, Ρήσος 1991, *Η Θράκη θέλει αγώνα*, Γόρδιος, 1994. Είναι υπό έκδοση, *Η παρουσία μου στη Βουλή*.

Τα τελευταία έτη ασχολείται με την πολιτική γεωοικονομία. Επίσης το περιφερειακό, τη χωροταξία, τα βιολογικά τρόφιμα, και φυσικά τα εθνικά, όπως και τη Θράκη. Ανάμεσα στα νέα του έργα, εργασίες και κείμενα {2000-2004} είναι: *Αγώνας για τη γεωοικονομική Δημοκρατία*, Γόρδιος, Αθήνα 2002, *Σημειώσεις Πολιτικής Γεωοικονομίας*, Κε.Γε.Με., σε ηλεκτρονική μορφή, Θράκη 2004.

Με τον ίδιο τρόπο εκδόθηκε το βιβλίο του: *Δημοψήφισμα για την Κύπρο, 2004*, καθώς και οι εργασίες: *Κοινόν Ευρωπαίων και Οβάλ μυαλά*, 2004. Επίσης, *Ο καλές του Διδυμοτείχου*, όπως τα κείμενα: *πολύφημος τυρός, τα γέλια του Δημόκριτου*, και τα *Άβδηρα*, 2004. "*Οι αιωνοί των Θρακών*" που ακολούθησαν αποτελούν τον πρόλογο στη "*Θράκη*". Είναι το καινούργιο ηλεκτρονικό βιβλίο με μια πρώτη συμπερίληψη των κειμένων που γράφτηκαν κατά την τελευταία εικοσαετία για την περιοχή. Η πρόσφατη εργασία «*Ένας ακόμη φαύλος κύκλος: Αθήνα 2004, Θεσσαλονίκη 2008, Περιφέρεια 2000 ποτέ*» αφορά την επικαιρότητα. Όπως και το «*Δημοψήφισμα για το περιφερειακό*». Έβδομη έκδοση.

Τα έργα που εκδόθηκαν σε ηλεκτρονική μορφή βρίσκονται αναρτημένα σε περιφερειακά και ομογενειακά portals και ιστοσελίδες Δήμων της Θράκης. Επίσης στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο.